

AIN KARIM

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

KVĚTEN 2014

ROČNÍK XI.

ČÍSLO 134

SLOVO OTCE JAKUBA

Milí farníci!

Tak a je po svátcích! Slyšel jsem v úterý po neděli zmrtvýchvstání v rádiu při cestě autem. Hned jsem zbystril a spolu s kamarády jsme se zasmáli, jakou to nevědomost a omezenost ve vysílání reportér má, že pro „nekostelové“ lidi jsou Velikonoce pouze svátky jara či pondělní šmigrust. Ale když se lépe zamyslím, tak podobná slova jsem si říkal, když jsem o velikonočním pondělí, pravda trochu znaven, uháněl domů – tak a je po svátcích! Konečně bude klid a vrátíme se do každodenního shonu a rutiny.

Jenže právě my, křesťané, slavíme velikonoce 50 dní; aspoň tak se to říká dětem v náboženství. A já si uvědomuji, jak je těžké tak dlouho slavit. Co nám může pomoci k tomu, abychom slavili co nejdéle? Myslím, že je důležité uchovat si v paměti a ve svém nitru krásu toho, co jsme na velikonoční třídení prožili, a každý den z toho čerpat, tak jak tomu bylo u prvních křesťanů.

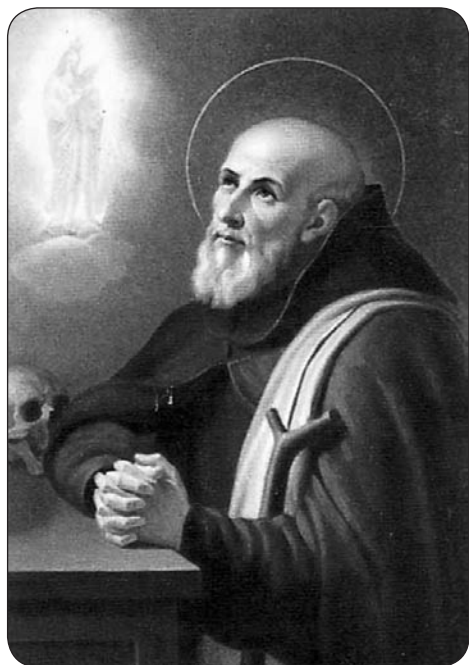
Věřím, že nejen pro novokřtěnce zůstanou tyto velikonoční svátky zaryty hluboko v duši. I pro mne to bylo něco nového, ne že bych nikdy předtím v kostele nebyl, ale poprvé jsem je mohl sloužit jako kněz. Jako jeden ze 140 kněží jsem v katedrále slavil mši svatou s o. biskupem a obnovil své kněžské sliby. Poprvé jsem mohl být účasten mytí nohou a děkovat tak za dar kněžství a eucharistie a příklad pokory a lásky. V tichu velkého utrpení držet kříž – znamení smrti, vítězství a lásky. O velikonoční vigílii s těmi, co poprvé přijali svátosti, radostně zpívat Aleluja a v neděli tuto radost znásobit žehnáním tradičních pokrmů, které v domácnostech mají udržet radost u společného stolu.

A co vy? Máte nějakou tu malinkou radost z letošních velikonočních svátků? Pokud ano, tak se k ní neustále vracujte, a tak budeme společně stále slavit Velikonoce.

o. Jakub

SVĚTEC

m ě s í c e

svatý

Ignác z Láconi

* 11. květen *

Narodil se 17. 12. 1701 v Láconi na Sardinii. Jeho původní jméno bylo Vincenc Peis. V dětství pásl ovce a další dobytěk. V osmnácti letech těžce onemocněl a udělal slib, že jestli se uzdraví, vstoupí do kláštera. Asi po

dvou letech se opravdu uzdravil, ale na slib zapomněl. Vzpomněl si na slib ve chvíli, kdy ho shodil kuň, který se pod ním splašil. Bylo to roku 1721. Brzy nato odešel do kapucínskému kláštera v Buoncammino u Cagliari. Tam složil sliby jako laický bratr Ignác. V klášteře byl nejprve krejčím. Vynikal pokorou, láskou a dalšími ctnostmi, pro které byl vybrán jako prosebník a sběrač almužen. Almužny byly jeho starostí po 45 let. Od roku 1736 putoval každý den a za každého počasí, aby vyprošoval almužny pro klášter. Na druhou stranu pomáhal chudákům, zejména dětem a nemocným. Při svém poslání začal vidět do lidských srdcí a radit i v bezvýchodných situacích. Poznával věci skryté, dokázal předvídat a léčit nemocné.

Některé zprávy popisují Ignáce jako středně vysokého, vzpřímeného, s šedivými vlasy, důstojným chováním, něžného, jemného a pečlivého mnicha. Někde se uvádí, že ke konci života onemocněl a oslepl. Zemřel 11. května roku 1781. Když zemřel, přicházelo k jeho rakvi po tři dny nespočetné množství lidí.

V roce 1940 byl blahověřen Piem XII. a svatořečen byl v roce 1951.

Je patronem budoucích matek.

MS

OHLEDNUTÍ

Svědectví katechumenů

Na neděli Vzkříšení jsme mohli prožívat spolu s katechumeny jejich křest či přijímání svátosti Eucharistie. Poprosili jsme některá z nich o svědectví: o cestě k víře, o přípravě ke svátostem, prožívání vigílie, očekávání, co bude dál...

Jana

Cesta k víře

Prostřednictvím mého přítele, který je věřící, jsem našla cestu k Bohu. Před dvěma roky jsem s ním navštívila Izrael, pro mě už tehdy velmi silné místo, které mě utvrdilo v tom, že chci poznat a přiblížit se k Bohu prostřednictvím křtu.

Nemohu říci, že jsem nikdy nebyla věřící. Vždy jsem věřila, že něco je, když jsem se něčeho bála, pokřičkovala jsem se – ani jsem nevěděla, jak se to pořádně dělá :-). Mé babičky byly věřící a tak jsem jako dítě i první svaté obrázky, křížek, motlitby viděla u nich...

Příprava katechumenů

Dva roky přípravy se mi zdály ze začátku neskutečně dlouhé... Říkala jsem si, že to snad ani nemůžu dochodit. A teď se blížíme do finíše a mě je z toho všeho trochu smutno, že už to naše sezeníčko pomalu končí...

Prožívání vigílie

Krásný, silný a nezapomenutelný zážitek, který si uchovám ve své paměti do konce života... přála bych si, aby si to prožil každý člověk. Cítila jsem Boha ve své blízkosti víc než kdy jindy. Ani jsem nečekala, že to může být tak silné

– podruhé se narodit (křest), poté být tak v úzkém kontaktu s Bohem (svaté přijímání)... No plakala jsem skoro po celou dobu vigílie – samozřejmě, že štěstím :-). Celý den jsem z toho byla naměkko...

Co bude dál

Věřím, že katechumenama vše nekončí, ale zas něco nového začíná. Ráda budu chodit do kostela na mše svaté či různé farní akce, kde se setkám s vámi všemi :-).

Jana Mrkvicová

Pavla

Svědectví o cestě k víře

Jako miminko jsem byla pokřtěná svými rodiči, ale ve víře jsem vychována nebyla. Během mého dospívání jsem občas zašla s pratetou do kostela (sestra od mé babičky, která už byla po smrti). Pravidelně jsme chodili do kostela hlavně na Vánoce.

Nějaké základy mi byly vštípeny již v dětství - přezehnání se v kostele a úcta ke chrámu. Vždy jsem byla spíše hledající, za nevěřící jsem se nikdy nepovažovala!

V dospělosti jsem se dala dohromady s přítelem, který nebyl ani pokřtěný, a předala jsem mu alespoň své základy ve víře :-). V době, kdy začal přítel cítit, že by se chtěl nechat pokřtít a že bychom chtěli mít svatbu v kostele, jsme navštívili několik far, ale naše zkušenosti s některými kněžími nebyly vůbec pozitivní. Proto nás to vždy na nějakou dobu odradilo.

Až jednoho dne jsme byli na svatbě, kterou vedl otec Vít a ten nás očaroval! Stal se naším svědkem víry! Nejdříve k němu začal chodit přítel na setkání katechumenů a zanedlouho jsem se přidala i já, abych mohla ve své víře postoupit dál.

Tudíž jsme absolvovali společně dvě celé přípravy :-)

Příprava ke svátostem

Obě přípravy katechumenů nám daly strašně hodně, i když jsme nemohli být vždy na každém sezení. Prošli jsme si i přípravou na manželství. Přítel přijal křest, svaté přijímání a biřmování minulé Velikonoce a tyto Velikonoce jsem já přijala první svátost smíření a první svaté přijímání.

Ráda bych přijala i biřmování a v červnu nás ještě čeká svátost manželství, takže toho máme za sebou i před sebou opravdu hodně:-) S celkovou přípravou nám nejvíce opět pomohl otec Víta!

Prožívání vigilie

Ta noc pro nás oba byla kouzelná a strašně silná. Oba jsme plakali. Přítel říká, že si tu druhou „mou“ prožil ještě hlouběji než tu „svou“. Důležité pro nás opět bylo, že tam byl s námi otec Víta! Člověk v něj má naprostou důvěru a to je v začátcích duchovního života nenahraditelné.

Očekávání, co bude dál

Oba doufáme, že nás to nadšené jen tak nepustí a že se už naučíme vše přijímat a prožívat i bez otce Víty:-) Ne, děláme si legraci, jsme opravdu vděční, že jsme otce poznali a mohli jsme naše duchovní životy vložit do jeho rukou! Jak to bude dál, teď už záleží jen na nás!

Pavlinka a Martin Novákovi - již brzy:-)

Jakub

Nejsem žádná výjimka. Svůj život jsem žil asi jako každý. Několikrát se mě však dotkl Bůh, aby mě nasměroval. Nejdřív

ve vedl mou ruku, abych si z vojenské knihovny půjčil Bibli. Dostal jsem chuť si ji přečíst. Jenže to byla taková ta malinká kapesní s ještě menšími písmenky a já ji začal číst od začátku. Brzy jsem čtení nechal, nebavilo mě.

Pak mi během let do mého života poslal několik lidí: kolegu z práce, sousedku, paní Radku, a pak Vlastíka, nyní mého kmotra, s rodinou. Všichni jsou věřící a při kontaktu na mě působili takovým zvláštním klidem, rozvahou a životní vyrovnaností. Všechno to, co mi v mém životě chybělo.

Já měl víc otázek než odpovědí. Vlastík mě proto nasměroval na páteční setkání dospělých katechumenů. Vůbec jsem netušil, co mám od těchto setkání očekávat. A co tomu řeknou lidi, že chodím do kostela? Nejdříve jsem to tajil a páteční setkání jsem bral jako chození do předmětu Náboženství. Nějaká vnitřní síla mě tam přes všechny překážky táhla. Když jsem z pracovních důvodů často nemohl, půjčoval jsem si knížky, abych se o víře dozvěděl více. I Bibli jsem znovu otevřel a na doporučení otce Víty ji začal číst jinak, abych jí porozuměl.

Nezaznamenal jsem okamžik, o kterém bych mohl říct: „Tam a tehdy jsem uvěřil v Boha.“ U mě to do sebe zapadlo jako kostky lega. Pamatuju si, že jsem s Vlastíkem a dalšími lidmi vedl diskuzi na téma velkého třesku a vzniku vesmíru. Byla to náhoda nebo Boží úmysl? Dlouho jsem byl zastáncem náhody. Protože tyto diskuzi nevedly k výsledku, přestal jsem s nimi.

Jednoho dne jsem se k nim v duchu vrátil a uvědomoval si čistě a jasně, že Bůh ten velký třesk dobře vymyslel. Zapadalo to do sebe. Vymyslel jej tak, abych se jednou narodil. Chtěl, abych se

narodil, abych byl, aby mi ukázal tento svět, abych žil. Ale proč to udělal? Protože mě miluje. Protože On je LÁSKA a myslí to se mnou dobře, stejně jako se z lásky rodičů narodí dítě a každý rodič chce pro své dítě to nejlepší. A protože jsem se na tomto světě nenarodil jen já, Bůh je tady pro všechny lidi. A tomu jsem moc rád. Co bych tady dělal sám!!!

Toto uvědomění mi moc pomohlo. I já začal v životě pociťovat klid. Na spoustu otázek mám díky znalosti života Ježíše Krista odpovědi. A za to, že chodím do kostela, se nestydím. Proto jsem se rozhodl nechat pokřtít. Chci Bohu jeho lásku vracet a jak jinak než tím, že budu žít život ve víře.

Jakub Ondřej Mrva

Hana J.

Při příchodu na katechumeny jsem přesně věděla, co chci. Avšak to se s postupujícím časem měnilo čím dál víc a během Vigilie mi proběhly hlavou celé dva roky. Vše, co jsem zažila, co jsem se dozvěděla a o čem jsem uvažovala. I na poslední chvíli jsem pochybovala, zda dělám dobrou věc.

Vše začalo smrtí mého tatínka, kdy jsem cítila, že existuje něco víc, a začala ve mně růst touha to poznat. Děkuji, že jsem během přípravy poznala spoustu

lidí, kteří mi pomohli se zodpovězením otázek, které mě tížily.

Již během přípravy jsem se učila, jak žít ve svátostné víře, a mé okolí vidělo změnu, aniž by vědělo proč. I já uvnitř jsem cítila větší klid a pohodu.

Během vigilie vše vyvrcholilo a to, z čeho jsem měla strach, se objevilo. Nakonec přišla veliká úleva, klid a spousta slz.

Očekávání žádná nemám. Jsem vděčná za své rozhodnutí a život je pro mě více plný a krásnější. Otevřely se mi oči a vše i všechny vidím jinými očima. Najednou vidím více barev, více emocí a více lásky.

Hana Ježíšková

Hana B.

Zažila jsem tři neopakovatelné a nezapomenutelné zážitky tento Boží hod Velikonoční:

První svátost smíření – otec Víta nás tak dobře připravil, že jsem se nebála otevřít své srdce Bohu. Chvěla jsem se, ale necítila jsem strach. Prosila jsem o odpuštění svých hříchů a On mi odpustil.

První svaté přijímání – cítila jsem, jak mnou prostupuje Ježíš a dává mi sílu, abych ho nepřestala milovat.

Čtení z Písma svatého. Jsem trémistka, ale v ten den jsem cítila, že mluvím k lidem, kteří milují Ježíše tak jako já. A kdybych se přerekla, že mi odpustí. Bůh byl se mnou a já byla s ním silná.

Hana Bartošová

Milí Pavlíno a Martine, Jano, Hanko a Hanko a Jakube! Děkujeme za statečnost a krásná svědectví, jste velikým povzbuzením, radostí a osvěžením spolu s ostatními z vaší party katechumenů pro celou naši farnost.

Za redakci Teta Fany

Síla svědectví

Angelo Comastri, rektor Svatopetrské baziliky:

Uprostřed první noci, během níž se obrovský zástup lidí pomalu a ve ztišení přicházel poklonit papeži, jsem zaslechl, jak na mě volá jeden muž, který se tlačil na zábradlí bránící vstupu do prostoru, v němž byla položena rakev: „ Otče, já

se papežovi musím poklonit! Prosím, pomozte mi, ať můžu pokleknout před jeho rakví!“ Slušně, ale rozhodně jsem mu odpověděl: „Pochopte, že je tu obrovské množství lidí. Musíte se spokojit s tím, že tady jen projdete.“ Muž ale trval na svém, vzal mě za ruku a v slzách na mne naléhal: „ Musím před papežem pokleknout... a poděkovat mu. Ztratil jsem víru a odešel jsem z církve. Díky jeho víře,“ a ukázal přitom na papeže, „ jsem znovu našel víru.“ Nechal jsem tedy

toho muže, aby před papežem poklekl. Stál jsem za ním a viděl jsem, že dostal záchvat pláče. Pak vstal, odešel. Kdo ví, kdo to byl. To uvidíme až v nebi.

Uplynuly dva dny a proud poutníků neustával, spíše se zdálo, že jich stále přibývá. Tu na mě začal mávat mladík tak mezi dvaceti a pětadvaceti lety, že prý se mnou chce mluvit. Teď jsem zůstal na místě, protože jsem se obával, že i on by chtěl výjimku z daných pravidel. Jelikož ale stále naléhal, nemohl jsem dělat, že ho neslyším. Když jsem došel až k němu, on si vyhrnul rukáv a obnažil pravé rameno: uviděl jsem stopy po dlouhodobém užívání injekčních stříkaček s drogou. Plačící mladík prosil: „Zestárl jsem, kdežto tenhle stařec byl pořád mladý! Nežádám teď po Vás, abych se k němu směl přiblížit. Ale na poděkování mu místo mě polibte nohy!“ Se slzami v očích jsem splnil to, o čem mě neznámý mladík požádal.

A nakonec si připomeňme slova Benedikta XVI., která pronesl na konci kázání při pohřební mši svatě Jana Pavla II.: „Můžeme si být jisti, že náš milovaný papež je nyní v okně Otcova domu, dívá se na nás a žehná nám. Ano, Svatý otec nám žehná!“

Z knihy Síla v slabosti, Karmelitánské nakladatelství 2006

Tak jako Kristův život je nadále skrytý ve svátostech církve a v Božím slově, tak i život Jana Pavla II. je skrytý v srdcích těch, kteří se s ním setkali a skrze naši víru mohou i nadále setkávat v jeho přímlově...

o. Vítězslav

Důvěra v Boží prozřetelnost

*Pane, tys řekl,
že se náš nebeský Otec o nás postará
tak, jako o polní lile
a o nebeské ptactvo.
Ty, kterýs neměl místo,
kam bys složil unavenou hlavu,
buď našim učitelem.*

*Uč nás důvěřovat Boží prozřetelnosti
a pomáhej nám překonávat naši
lidskou chamtivost.
Touha po majetku
nikomu nepřinesla štěstí.*

*Dej nám sílu zcela se ti odevzdat,
abychom se mohli stát tvými nástroji
a plnit tvou vůli.*

*Požehnej užívání peněz
v tomto světě,
aby dokázaly sytit hladové,
odívat nahé, dávat střechu nad hla-
vou chudým
a ošetřovat nemocné.*

*A ještě prosím, Pane,
o tvého Ducha svatého,
abychom dokázali
jasně poznat vírou,
kterou nám dáváš,
že my všichni
jsme ve tvých očích vzácnější
než všechny krásné lilie
a všichni zpívající skřívani na nebi.*

*bl. Matka Tereza
(podle Youcat, s. 144)*

INFORMACE

- **4. 5. - 11. 5.** (neděle Dobrého Pastýře)
Týden modliteb za povolání
- **8. 5.** v 10.00 **Motorkářská pouť**, kostel Svatého Ducha
- **8. 5.** v 18.00 **Koncert Szidi Tobiasz**, pastorační centrum Jana Pavla II., místenky v sakristii
- **20. 5.** **Farní pouť do Wadowic** (rodiště Jana Pavla II.), přihlášky v sakristii
- **23. 5.** **Noc kostelů**
- **25. 5.** v 10.30 **První svatě přijímání dětí naší farnosti**, kostel Svatého Ducha
- **31. 5.** **Farní pouť Navštívení Panny Marie:**

9.00 poutní mše svatá
14.30 Májová pobožnost
15.00 Zahradní posezení

Ain Karim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz Internet: www.farnostoz.cz
Vedoucí redaktor: o. Vítězslav Řehulka
Redakční rada: o. Jakub Dominik Štefík, o. Václav Tomiczek, M. Domašik, M. Staňková, F. Böhmová, L. Stulová
Grafická úprava a sazba: J. Böhm
Číslo 134 dáno do tisku 24. dubna 2014